

$\frac{2}{75}$

HOTEJL

Ú v o d n í k aneb

"Jděte si lézt třeba do Himálají a nelezte nám po baráku" /MS, duben 1975/

Řekněme si to na rovinu: nikdo o nás nestojí a nejsme nikomu užiteční. A přiznejme si, že vědecký význam horolezeckých expedic do Himálají nebo kamkoliv je v podstatě humbuk, mající za cíl vytáhnout patričný obnos z patričných kapes. Nechci přitom zlehčovat vědecké výsledky, kterých dosáhli vědeckí účastníci expedic; většinou byli nehorolezci a pohybovali se v dolinách, k jejichž dosažení nepotřebovali kilometry lana. Na vrcholu Everestu myši zatím nejsou.

Jsme zbyteční i doma. Vodit dolarové exoty po Tatrách zvládne hrstka profíků a natírat sila už také nelze. Společnost by sice ušetřila, ale jedinci by zbohatli. /A stejně by se nakonec vyvinula sorta specialistů silolezců./ Možná by bylo poctivější říci, že to, co děláme, děláme pro vlastní potřebu. A že současně s námi má z našeho úspěchu radost jen ten, komu je naše činnost nějak blízká. Nemuseli bychom pak propagovat v Indii třeba naše hovězí konzervy nebo testovat po kolika mostech přejede bez úhony větřieska. A tajtrlíkovat po fasádách obchodních domů.

Byli bychom asi chudší - možná. Ale hrbili bychom se pouze pod vahou vlastních krosen. Horolezectví byla vždy drahá záležitost a zábava a bude ještě dražší. Nedáváme možnost davům, aby na nás za peníze hulákaly na stadionech; bylo by škoda, aby davy na nás po straně remcaly, že za jejich peníze se kdesi flákáme po všech čertech.

Borkovec

S e d m ý   s t u p e ňTendence a měřítko ve sportovním horolezectví současnosti.

V současném extrémním horolezectví se dají jasně rozpoznat dvě tendence: hledání nových, těžkých výstupů na osmitisícovky a snaha o ještě větší technickou obtížnost v Alpách, Yosemite, v Pyrenejích...

Prostoupením severozápadního zářezu na Cima Su Alto v Civettě a dobytím západní stěny Dru byly začátkem padesátých let vyřešeny problémy, na kterých ztroskotali špičkoví lezci s tehdejší technikou. Tento vývoj šel dále a zdál se být v padesátých letech ukončen diretissimou Cima Grande a francouzskou cestou na Cima Owest. Jakmile se technika stále více a více zdokonalovala, jakákoliv obtíž, jakýkoliv stěnový problém mohl být nějakým způsobem vyřešen, začali být extrémisté - alespoň částečně - sportovnější!

Sportovní horolezectví - v protikladu k "dobyvatelskému" - je určeno myšlením, nikoliv jen problémy. Sportovní lezec hledá obtíže, aby je určitým způsobem vyřešil, podřizuje se jistým pravidlům hry, která mají význam pouze pro něj a snad ještě pro vývoj alpinismu. Sportovní horolezectví není jev současnosti, není naprosto časově vázáno a vzniklo před více než 100 lety. Albert Frederick Mummery se stal sportovnějším, když se obešel bez svých hor-
ských vůdců a začal řešit sám těžké cesty své doby; Paul Preuss, přestože zavrh-
l skoby, ovládal nejvyšší stupeň obtížnosti. Později to byli především
Hias Rebitsch a Walter Bonatti, kteří, přestože lezli úmyslně s omezenými tech-
nickými pomůckami (Bonatti několikrát dokonce sólo), ovlivňovali vývoj alpi-
nismu v oblastech nejvyšších obtížností. V létě 1971 otevřel Enzo Cozzolino
s tuctem normálních skob cesty, na kterých pohořeli předtím i lezci s vrtáky.

Zajímavé je přitom pozorovat, jak s Mummerym uzrál 5. stupeň a po Preus-
sovi přišel 6. stupeň; není tedy nepřiměřené předpokládat, že Bonatti a Co-
zzolino uvedli 7. stupeň obtížnosti.

Nejaktivnější lezci USA se pokoušejí už léta udělat starým, částečně
technickým cestám první volné přezení, což se už několikrát podařilo. Ces-
tě, která vykazuje při použití padesáti postupových skob nejvyšší stupeň ob-
tížnosti, musí být bez těchto skob přisouzen tomu odpovídající, ještě vyšší
stupeň obtížnosti. Když jsou přelézány ty nejtěžší alpské cesty sólo nebo
bez postupových skob, znamená to, že ve dvojce jsou ještě těžší věci možné.
Ze skutečnosti, že jsou šestkové cesty přelézány v zimě, při mrazu a sněhu,

aniž by byly použity přídavné umělé pomůcky, vyvozují, že možnosti ve volném lezení při dobrých podmínkách mají ještě daleko k úplnému vyčerpání.

Když byl před téměř padesáti lety zaveden šestý stupeň jako nepřekonatelná hranice lidských možností, neznamena to, že tato hranice nemůže být prolomena. Křečovitě držení se Welzenbachovy stupnice obtížnosti má za následek, že cesty musí být každých deset let přehodnoceny, že se šestý stupeň stal jakýmsi souhrnným pojmem pro řadu krajně těžkých výstupů, které se ve skutečnosti od sebe odlišují, často až o dva stupně. I když by se lezly dnešní šestkové cesty s ohledem na "A₀", tzn. když se na místech volného lezení nepoužívají skoby ani jako chyty, či stupy, je Via ideala (VI) na Marmolatě d'Ombreta o půl stupně těžší než Philipp-Flamm (VI), direkta v severní stěně Druhé věže Sella (V+) o stupeň těžší než Tissiho cesta na První věž (V-VI), pilíř Tofany (VI+) je lehčí než prostřední pilíř na Heiligkreutzkofel (VI), mnohé cesty Goedecka (VI nebo VI-) stojí bezpochyby dva stupně pod direktoú jižní stěnou Marmolata di Rocca (VI). Tento chaos v ohodnocení skály se v příštích letech zvětší, když se nenechá volný prostor směrem vzhůru.

Šestistupňová klasifikace se stala pro mne už dlouho pevným pojmem. Čísla jsou názorná, jenom slovní označení "velmi těžké", "neobyčejně těžké", "krajně těžké" jsou matoucí. Mám jemný cit pro jednotlivé stupně, pro jejich odlišení. Jenom v nejvyšším stupni obtížnosti se necítím dobře. Důvodem je zřejmě stará definice 6. stupně: VI = absolutní hranice lezitelného. Nikdo by přece nemohl po 10,0s Armina Haryho jednoduše říci: "To je ten nejrychlejší čas, který bude kdy zaběhnout, rychleji to už nejde, proto časy nižší neplatí, ty zkrátka neměříme." Samozřejmě, že se pokroky projevují tím pomaleji, čím více se blížíme maximu. Jsou však zde a člověk je nemůže a priori vyloučit.

Z tohoto důvodu bych nikdy nedefinoval 6. stupeň v horolezectví jako hranici lidských možností. A kdyby byl 6. stupeň jako krajní hranice definován, nevyskytoval by se ve skutečnosti. Neexistuje žádná cesta 6. stupně, protože nikdo o sobě nemůže tvrdit, že dosáhl hranice lidských možností. Kterýkoliv lezec může dosáhnout maximálně své vlastní osobní hranice výkonnosti a bude se stále znovu pokoušet právě hranice lidských možností dosáhnout, i když se bude během času posouvat směrem vzhůru.

Vlivem námahy a koncentrace, působením napětí a strachu vyvolaného stressem, se stává lezec vnímavější ke svému bližšímu i vzdálenějšímu okolí, vidí věci nově, s určitou jasností a duševní pohyblivostí, které se dá do-

sáhnout i např. meditací. Především ale vidí sám sebe v novém poměru ke světu, ocitá se určitý čas v jakémsi stavu rozšířeného vnímání. Tento prožitek pozná horolezec, podle svých zkušeností, jen na hranicích své vlastní výkonnosti. To neznamena, že takovéto stavy jsou vyhrazeny pouze extrémním lezcům. Nikoli, kdokoliv, ať je doma na druhém či šestém stupni, může dosáhnout takového prožitku. Velký znalec však musí lézt delší, těžší cesty, aby se dostal do duševního stavu hlubšího vnímání. Touha pottom bude posouvat hranici výkonnosti nezadržitelně vzhůru. Také myšlenky na výkon a úspěch stojí v popředí. Také ty nás ženou stále znovu k větším a těžším cestám. "Úspěch" je tak dalece spoluzodpovědný za tendence sportovního lezení, jako potěšení z vlastní činnosti, od které úspěch závisí. Nedostatek úspěchu snižuje touhu po činnosti. Podle jakého klíče se však bude činnost posuzovat, když se při lezení nedá vykázat žádný produktivní úspěch? Bezpochyby podle stupně obtížnosti a významu túry: Walker platí víc než Aiguille de Midi - jižní stěna, Fleischbank - jižní stěna méně než diretissima severní stěnou Laliderrerspitze.

Střetnutí hora - člověk má své pevné hranice a tyto budou stále více a více určovány. V oblasti nejvyšších obtížností nejen ubylo problémů, když byly nasazeny neohraničené technické prostředky, ale byla smazána i hranice nemožnosti. Proto si mnozí horolezci, ve stejné míře jako se uplatňovaly a stávaly účinnými technické prostředky, položili jistá omezení, aby zachovali určité napětí, bez něhož by se poměr mezi horou a člověkem dostal do příliš velkého nesouladu.

Nejlepší mladí horolezci dneška započali tuto sportovní - klasickou cestu. Smějí se vrtače Cesare Maestri na Cerro Torre nebo "Brazilské expedici" několika tyrolských horských vůdců k "Cukrové homoli". Inteligentními lidmi dnes nejsou posuzovány výstupy podle úspěchu a publicity, ale spíše podle elegance, obtížnosti a způsobu, jakým byly překonány. Je vytyčen ideál, ideál elegantní, pokud možno přímé a nepřekonatelné obtížné cesty. Tento ideál je jakási mezní hodnota, které nikdo nikdy nedosáhne. Můžeme se mu jenom blížit. Tak jako stovkaři nezaběhnou svoji trať v pěti vteřinách nebo skokani o tyči neskočí deset metrů. Přesto by bylo nesmyslné nazvat 9,8s nebo 6 m nepřekonatelnou hranicí. V těchto, jakož i ostatních oblastech lidské činnosti, zůstává stupnice nahoře otevřena pro nové rekordy, jako výzva, jako fascinace.

Právě tak je nerozumné definovat 6. stupeň jako nepřekonatelnou hranici voňně lezitelného. Samozřejmě zde nemáme co do činění s přesně měřitelným.

nou škálou, nýbrž jen s odhadem. Přesto se odvažují tvrdit, že přijdou lezci, kteří budou schopni dnešní obtížnost o pár stupňů překonat.

Tak jako jsem proti olympiádě v lezení, v lezení na čas, na body, proti jakémukoliv závodivému či bezprostřednímu lezeckému srovnávání, tak silně mne fascinuje myšlenka na 7. stupeň obtížnosti.

Stupnice obtížnosti musí být směrem vzhůru volná. Teprve potom bych se odvážil chodnotit výstupy VI nebo VI+ a byl bych zvědav, kdo vyleze první cestu sedmičkové obtížnosti.

Jako cíl sportovního horolezectví vidím touhu po větších obtížích při dobrovolném zřeknutí se převahy, kterou má člověk díky technice. Aby se člověk dostal na stupnici obtížnosti, musel by učinit v použití umělých pomůcek dobrovolně krok zpět. Pouze lepším tréninkem, díky obratnosti a velké zkušenosti, získá lezec jistotu, která mu dá v šestém stupni tolik převahy, že bude schopen jej překonat ve výstupu i sestupu, v zimě i sólo. Bude si potom v prostoru šestého stupně natolik jist úspěchem, že začne hledat ještě větší obtíže, aby poznal hranice vlastní výkonnosti a získal tak množství pocitů a prožitků s tím spojených.

Jestliže platí výsledek dlouholetého výzkumu psychologů, totiž že "představy cíle a jeho vytyčení mají původ především v nejistotě výsledku", jestliže se mladá generace i nadále obejde bez technické převahy, když bude stupnice obtížnosti směrem nahoru otevřena, potom se dočkáme i v Alpách sedmého obtížnostního stupně.

Teprve potom bude lezení schopno trvalého a v principu nekonečného pokroku.

Z knihy R. Messnera:
"Der 7. Grad"

Překlad: O. Duba

P.S.

Redakce se domnívá, že ne se všim lze bez výhrad souhlasit. Tím více očekáváme Vaše názory na hodnocení obtíží nejen v horách, ale i na písku a cvičných skalách. Pokud chcete osobně napsat R. Messnerovi, napiště si do redakce o adresu. Díky značce -CHC- byl autor identifikován /viz Zajímavosti/ a není vyloučeno, že majitel uvedené značky je schopen vysлідit i místo jeho pobytu.

S e t k á n í r i v a l ů

aneb

Winkel musí být zničen

Všední letní den ve Schrammsteinech. Čas dovolených a prázdnin, kromě toho nesmírné horko. Za takového vedra vytrvá v lezení jen nejzarytější zarytec, kdo má ještě špetku rozumu v makovici, uložil své tělo již dávno do nějaké vhodné tekutiny. Nemusí to být vždy voda, samozřejmě.

"Tak co ještě polepíme?" narušil Kalor siestu svých druhů na vrcholu Meurerovy věže. Váša a Franta se ani nepohnuli - trojice měla za sebou extrémní výstup západní stěnou a jen Kalorovi to bylo málo. Patří skutečně k zarytcům, postrach spolulezců.

"Vstávejte, líní vepři, život nám utíká a furt se nic nepřelezlo!" nevzdává se Kalor. "Tady poblíž vede na takovou pěknou věžičku takové pěkná cestička."

"Ále, to zas bude náky drásadlo . . ." nevěří Franta, konečně projeviv známky života. Ale hned zase upadá do letargie.

"Vo co vlastně de, řek bych něco určitýho, povídáš, pěkná cestička a pak tam ufrknem." Ani Váša nezůstává pozadu v lhostejnosti, vypadá, jako by tento monotónní projev pohltil veškeré zbytky životní energie v jeho osobě.

Je tedy na Kalorovi, aby své zlenivělé kolegy přesvědčil. Rychle ladí hlasivky do reklamní tóniny a spouští:

"Otočte, prosím, své zraky tímto směrem, pánové," ukazuje do nitra skalního labyrintu Schrammsteinů, "co že tam nevidíte? Ajta, věží množství velké! Leč jedna z nich nad ostatní ve všech ukazatelích vyniká. Je nejvyšší, je nejstrmější, nejelegantnější, nejstabilnější a všecko nej! A která to je, přátelé? Samozřejmě náš cíl, Südlicher Schramturm, tedy Jižní Zjizvená věž. A přímo ve stěně k nám přivrácené vede ona převýborná cestička, starej Dietrich ji stvořil roku noho a na věčnou jeho paměť Dietrichův žleb sluje. Dva kruhy, obtížnost VIIb. Přítel Rolf Zschihula ji svého času lezl a prohlásil, že patří vskutku k bombónkům!"

"Počkej, a co ty, lezls to už?" Zájem je vzbuzen, Franta je sice dotěrný ve své věcnosti, ale s tím si Kalor lehce poradí.

"Já? Už dvakrát," haleká nadšeně, "už dvakrát jsem to chtěl lízt!"

"Tak co máme s tebou dělat?" rezignuje Váša. "Smrknem ještě ten tvůj Dietrichův žlab a pak pohodíme osvěžovnu."

Kalor opět zvítězil. A trojice balí své nádobičko, věší na sebe smyčky a lana a už s bujarým jucháním sjiždí sestupovým komínem. Hýždě pěti lezeckých generací tu vyhladily skálu do nevídané hladkosti, takže stačí jen lehce uvolnit zaklíněné ruce a nohy a už to jede jak po skluzavce. Dole se musí brzdít lokty, ej, to je nemilé, ale všichni to berou s humorem - při tomhle sportu se té legrace jinak moc neužije.

Úzkou pěšinkou mezi balvany se proplétají k Jižnímu Schramturmu. Přísne vzato, ta věž není zrovna nejstrmější ani nejelegantnější ve Schrammsteinech, nejvyšší pak už teprve ne. Nicméně, je to vděčný lezecký objekt; a Váša s Frantou si už zvykli na Kalorovo mírné přehánění a berou ho s rezervou. Vždyť je to nakonec v pořádku - Kalor se tu aspoň vyzná, to se mu musí nechat. A že přehání? Každý jsme nákej.

"Ty, Kalore, někdo se tam drásá" oznamuje Váša.

Opravdu, na věži je v plné permanenci dvoučlenné družstvo. Asi domácí lezci. Prvolezec sedí u kruhu a dobírá svého společníka. Chlapík leze pomalu a rozvážně. Je z něho vidět jen zadek, proto se pozornost přenáší na toho u kruhu. Ten má strakaté podkolenky, divoce kostkovanou košili, černou vestu a bílou placatou čepici podle poslední alpské módy. Jak se podíval dolů, odkryl tvář lemovanou rezavým bíbrem. Hrome! To přece nemůže být nikdo jiný než Helfried Winkel, známý severočeský lezec německé národnosti, proslulý "Kamzík", jak si též nechává říkat.

"Haló, Helfe!" volá Kalor nahoru, ale lezci si ho nevšímají. "Helfe, jak to jde?"

Ani teď nikdo neodpovídá. Obíbrovaný junák se jen otočil dolů, jako kdyby se chtěl ujistit, že halekání patří opravdu jemu. To je divné, Kalor a Helfried se sice moc nemilují - on nemá příslušníky mladší generace vůbec moc v lásce - ale přece jen byli kdysi v jednom oddíle, tak by snad mohl odpovědět.

"Kdo to má bejt, Winkel?" ptá se Franta.

"Myslel jsem, ale ten by snad odpověděl. Pojďte, chlapci, než to rozbálíme, ti chlapi už budou nahoře." zakončil Kalor.

Mlčky si připravují nádobičko. Dělalí to už po xté, jen občas padne otázka, vzít či nevtít tu či onu smyčku, kolik asi karabin. Jinak je počínání naší trojice zcela strojové.

Střihá se, kdo půjde první a Váša vyhrává. Poleze tedy první délku v čele, Kalor ho bude střídat. Franta se necítí ve své kůži a dobrovolně se ujímá funkce posledního, půjde "na ocase". Ještě letmo pročítají popis výstupu v průvodci, ale vždyť je směr logický, a za okamžik zahajují. Váša si ještě oklepává podrážky od písku, Kalor se chápe jištění a Franta se chystá podávat lano.

Na Vášu čeká asi dvacet metrů vcelku přívětivě vyhlížejícího komína. Také Vášovy rychlé, plynulé pohyby nesvědčí o zvláštních obtížích, dokonce si začal pohvizdovat. Za pár minut je na piliři a dobírá.

"Pojď!"

"Oukej, boys, už frčím!" a Kalor uděluje svému tělu pohyb po vertikále. Jde to skutečně dobře, po několika metrech se rozhybává a poslední špetky předstartovní horečky se ztrácejí. Za chvíli může být dobrán i Franta. Na piliři je dost místa, aby se mohli pohodlně usadit všichni. K svému úžasu zjišťují, že předchozí dvojka sedí stále u druhého kruhu jako prve.

Další úsek vede Kalor. Terén je trochu obtížnější, naštěstí nikde nepřekračuje mez přijatelnosti. Skála je ve stupech ošlapaná do žluta - je možno jít pěkně po stopách bez velkého přemýšlení kudy dál. A už je tu první kruh.

"Dobrý, vole, sedím!"

"Ruším, vole, dobírej!"

Váša s Frantou se vymotávají z lan, podařilo se jim vyrobit salát. Kalor si zatím prohlíží další pasáže výstupu. Je už docela blízko nezdvořilým lezcům u druhého kruhu - je to asi pět metrů. To bude zrada - když je další kruh hned tak těsně za prvním, bude to tam patrně nelehké. Tomu nasvědčují i marné pokusy bíbrovatého muže v kostkované košili. Proklatě, je to opravdu Winkel! Ale proč neodpovídal, proč dělá, že nerozumí česky?

Spolulezci mezitím zvládli lanový salát i stěnkou nad ním. Všichni tři teď sedí u kruhu a tupě zírají vzhůru. Tamti dva nyní také sedí a tiše mezi sebou hovoří zahraničním jazykem. Po chvíli to Winkel znovu zkouší, ale nedostává se výš, než metr nad kruh. Stěna tu tvoří jakýsi mělký žlab, lezitelný patrně jen na tření, chyty ani stupy není vidět. Asi tam žádné nejsou. Winkel se opět udýchaně vrací.

"Povídám, Winkle, kamarád Rolf to prej lez rozporem, prej to jinak nejde!"

Žádná odpověď. Kalor tedy sbírá všechny své lingvistické znalosti a volá na Helfriedova spolulezce jazykem, který považuje za němčinu:

"Haló, Jisticí Muži, řekni tvému Předlezci, že je zcela účelu prosto na tento Způsob lézti. Ono by jistě s Použitím Rozporové techniky vícekrátě lepší bylo!"

Tentokrát ho vzali na vědomí, Winkel věnuje třem mládencům u prvního kruhu o něco delší pohled, ale mlčí zas! Tak si trhněte, bubřiny!

Bubřiny se najednou odvažují a provlékají lano kruhem. První domněnka, že to bude nějaký nový převratný způsob jištění, je zavržena - pánové budou slaňovat! A už sjíždí Helfried okolo tří škodolibých obličejů až se mu z kalhot koří. Za chvíli následuje i jeho partner, šoupavý zvuk stahovaného lana, známé cinknutí kruhu a Kalor, Franta a Váša na zdi osaměli. Ouha, kdepak! Winkel s partákem slanili jeh na pilíř, dělají si pohodlí a sledují konkurenci nahoře. Shora se nedají rozeznat jejich výrazy, ale určitě se tváří značně potměšile. Hlavně Winkel!

"Tak, Vášo, ukaž, co umíš!" - Váša se pouští přímo od kruhu dál.

"Tady je to neveselý!"

"Nediv se, tady se kdysi stavělo, a vůbec se to má lízt někde víc vpravo."

"Ále, tady to pude taky!"

Skutečně to jde, sice pomalu, Váša musí trochu víc přemýšlet nad každým krokem, ale Váša umí! U druhého kruhu, na začátku vlastního "žlebu", bude dobírat.

Řada je na Kalorovi. Tomu se nechce přímo, traverzuje asi tři metry doprava, kde je sice převis, ale příjemně chytovatý. Pár rychlých kroků a za krátko je u kruhu i on.

"Ty srabe! Vyhýbáš se obtížím!" Váša se cítí dotčen, že si to Kalor usnadnil.

"Ó nikoliv! Nemohu se přece zbytečně vysilovat před klíčovým místem, zvláště když nepřítel naslouchá!"

"Zkušenosti a věk mě naučily," přidává se i Franta zdola, "že nejlogičtější je ta cesta, která je v daném směru nejlehčí. Až budeš tak starý jako my, taky na to přijdeš a pochopíš."

Na to musí Váša mlčet, je o půl roku mladší.

"Tak vidíš, ty chrte, rozvážnost, přehled, to dělá lezce lezcem." Kalor ho dorazil - Váša už jen tiše prosí za prominutí, už to víckrát neudělá.

Na vrchol zbývá ještě asi deset metrů. Bohužel, právě metrů klíčových. Avšak Kalor je potěšen, že rozhodující místo vychází na něho, aspoň může přesvědčit Winkela o svých kvalitách. Je pln elánu, konečky prstů div nevyzařují tajemné fluidum. Jen se koukej, hanebný závistivče!

"Chlapci, sledujte, jak mu to zvošklívím!"

Jestli to ale nevyjde, to bude blamáž! Leč směle vzhůru, jistí spolehlivý kamarád a z Winkelových sverpých očí jako by vyrůstala dvě břevna a postrkovala Kalora výš.

Avšak jednoduché to nebude. Skála se nedá! Žlab je hladký jako džbán. Kalor se snaží postavit do rozporu, spolehlivou oporu pro ruce však nenachází, žlab je příliš mělký. Pak se řekne Schrammsteine! Arschglattsteine to jsou! Aspoň jeden šrámeček kdyby byl, aspoň pro nehtíky!

"Co je, jde to?" stará se Váša.

"Tývole, Nikitova palice!"

"Tak to vynech, co se budem vysilovat hned začátkem tejdne!"

To je sice krásná rada, mezi lezeckým lidem často doporučovaná - obtížné místo vynechat a pokračovat až nad ním - bohužel, s praxí je to slabší. Kalor to bude muset přelézt.

"Do prádelny, potřeboval bych tak metr, pak už to vypadá něžnějc!" uvažuje nahlas. Už je hodný kousek nad kruhem.

Franta i Váša mlčí. Co jim zbývá. Napjatě pozorují svého prvolezce. Hnusné koryto, ulevuje si Kalor, jsem tu jak na kříži. Slabiny začínají brnět - předzvěst křeče. Kalhoty div že nepraskají ve švech. A ke všemu se potí ruce - už je to moc nepohodlné, rychle prvč! Kalor si opatrně otírá dlaně o nohavice, jednu, pak druhou. Konečně se odhodlává k dalšímu kroku. Pomaloučku se sune vzhůru, nohy přemísťuje jen po centimetrech. Jen se neukalupírovat, každý rychlejší pohyb znamená sklouznutí, a takovou radost přece nelze Winkelovi dopřát! Ještě kousek, žlab se už začíná otvírat a trochu víc naklánět. Dokonce se tu a tam najde skrovný chyteček. A pak se žlab ztrácí docela, ještě pár metrů silně ustupující stěnky, kterou Kalor už bez potíží překlusává a posléze, juchachá, vrchol! To čumíš, Winkle!

Kalor se zastavuje - však už nemá kam lézt - a jeho nitro se plní směsí radosti a škodolibosti. Winkel a spol. je jistě patřičně znechucen. Asi ano, protože rychle mizí v komíně a slézají dolů. Dobře jim tak!

"Tak dobírám, dobírám! Tady není žádný rekreační středisko, tady če vo život!" Partneři jsou poněkud netrpěliví; Kalor se zajišťuje o stojánek na vrcholovou knížku a jme se dobírat, když jinak nedají.

"To jsem já!" ohlašuje se Váša.

"Jen pojď, ó pojď!" Kalorovi je dobře a chce se mu šprýmovat.

Lano jde dobírat jen zvolna. I Váša musí patrně sáhnout do všech rejstříků své lezecké techniky. Naštěstí je má dostatečně rozsáhlé a brzo se objevuje jeho slámová kštice, pak obličej, připomínající spíš nevinné batole než extrémního lezce, a konečně je tu chlapec celý.

"Teda, můžu tě upozornit, že ten starej Dietrich musel bejt pěkněj ma-kač!" dělí se o své dojmy, ještě trochu zadýchaně.

"Můžu tě ubezpečit, že to teda byl. V průvodcích ho najdeš skoro na každý stránce - staré pověsti vyprávějí, že se dlouhá léta jen potuloval po skalách a dělal prvovýstupy /zatímco ostatní poddaní kajzra Viléma cedili škopy krve kdesi na Sommě či u Verdunu - hanba!/"

Ale je čas dobrat i Frantu.

"Soudruh Franta, dostavte se k lezení provedení!"

"Již kvačím!" zní odpověď.

A Franta skutečně kvačí, s lanem u nosu nezná zábran.

"To jsme si zase pěkně zašportovali, že?" obrací se Kalor k plénu, které je již kompletní.

"Docela to šlo," odpovídá Franta jménem zbytku trojice, "teď rychle ukazuj, co by se tu nechalo přesmrknout dál."

Ejhle, hošové dostali chuť! Napřed samá osvěžovna a pak by se strhali. Ale takhle je Kalor rád, ještě je příliš brzo na odchod.

Z vrcholu je pěkný rozhled, věž je přímo v srdci Schrammsteinů.

"Prosím, věžičky okolo už znáte, ale tamhle naproti, ta žlutá stěna, koupající se v papršlecích odpoledního sluncete, to je jižní stěna Jubiläumsturmu. Taky za b a taky jsem to už dávno chtěl lízt!"

"Dobře, dáme to, Kudy se jde dolů?"

"Počkej, snad se zapíšem, ne?" Praktický Franta zasáhl, ti dva už už začali slézat.

"Tak jo, i když soudím, že hlavní je, že jsme zničili Winkla!"

Sestup vede soustavou kominů obtížnosti III, celkem nic násilného. Trojice to přestala ve zdraví, jen Kalor tiše kleje, praštil se do brňavky, což shledává nedobrym. K Jubiläumsturm to je jen kousek přes cestu.

Znovu se navazují; půjdou ve stejné sestavě, Váša opět povede v první délce. Jižní stěnu protínají tři spáry, výstup vede levou, společně s cestou západní hranou, která však po několika metrech odbočuje. Na západní hraně se - podle průvodce - dvojnásobně stává, na to jsou tři lidi málo. Ostatně zvolený výstup je hezčí.

Váša mizí nad nástupovým převisem. Je slyšet jen jeho supění, sype se písek. Bude to asi poněkud solivé.

"Je to dost solivý." Potvrzuje hoch. Přesto postupuje plynule a jistě dál, občas zvolá "Smyčka, povol!", ozve se známé klapnutí karabiny a lano z Kalorových rukou běží zase rovnoměrně vzhůru.

"Hej, Kalore, tady se jde furt rovně nebo doleva na hranu? Doleva to vypadá veselejc." Váša nemiluje spáry a rád by ji opustil.

Než stačí Kalor odpovědět, ozve se drsnou češtinou:

"Doleva, to je sápatný chrana, céčko, a pršimo, to je jižný stena, péčko."

Tři hlavy se otáčejí po hlase. Winkel! Stojí se svým kamarádem na cestičce mezi stromy. Jsou tam jistě už od začátku. Ovšem, sledovali jste, Winkel najednou umí česky!

Kalor se rychle vzpamatoval:

"Díky, Helfriede, my jdeme to béčko, páč na céčku se staví a my si nechceme pošlapat ramena. Zašpinili bychom si trička a elegance by utrpěla. Půjdete ještě na něco?"

"Né, už se nám nechce. A kocho to máš za sebou?"

"To jsou panáčkové z mého nového působištěte. Hledám nové talenty."

"Kdepak, já jenom nosím zavazadla." ohrazuje se Franta. Nemá rád, když ho někdo podezírá z talentu. Winkel kouká nejistě, asi neví, co bylo míněno vážně. A jelikož jeho přítel nerozumí vůbec, rozhodují se pro odchod. Dokonce i zdraví:

"Achoj!"

"Ahoj, ahoj!" Měj se dobře, Winkle, mladší generace je vždycky drzá.

Váša zatím na zdi zdomácněl.

"Myslím, že tu doberu, mám už moc velkej tah."

"Bejbyné, smyčkovals každej metr! Jak daleko to je ke kruhu?"

"Asi pět metrů, pak dalších pět na takovej velkej balkón."

Ano, tak to bylo vidět ze Schrammturmu.

"Máš tam dobrej šand?"

"Jo, výborný uzle."

"Tak dober, puđu!"

A Kalor jde. Nástupový převis trochu rozproudí krev, ale spára je dost přívětivá, hrany jsou přerušovány četnými trhlkami, kde prsty nacházejí skvělou oporu. Zanedlouho je Kalor u Váša, trochu komplikací vznikne, když ho přelézá, ale povedlo se to /div se světe!/ bez obvyklého zamotání lan. Dál, až na řečený balkón, se musí lézt spárou. Je široká asi jako pěst. To je ovšem Kalorova specialita - lehce stoupá vzhůru, zapíná lano do kruhu a na balkón dolézá téměř se zpěvem.

"Dobry, vole, vyhoď!"

"Ruším, vole, můžeš dobrat!"

Balkón je natolik prostorný, že by pojal i deset lidí. Chvilka nerušeného klábosení - /ostatně soudím, že nejdůležitější je, že jsme zničili Winkelu/ - i na rozhled zůstane čas.

Další cesta, vlastně už poslední délka, vede podle popisu koutovým komínem. Avšak hochům se nechce drásat oděv, proto se Váša pouští do exponované stěny vpravo - výlez, náležící Západní hraně. Bude sice obtížnější, ale o to hezčí než ten sverpý komín.

Ten poslední úsek byl lahůdkový! Na vrcholu se trojka setkává v největší pohodě. Každý se ještě v duchu opájí oblými římsami vrcholové stěny, ve skále vyhřáté sluncem - nejvyšší spokojenost a svět se zdá krásný. Ba ani ten Winkel není tak zlý člověk, je to vlastně chudák, to se může stát každému, že není zrovna ve formě, proto s z něho nemusí ausgerechnet každej usmrkanec dělat ouchcapky. Vždyť patříme všichni do jedné velké pískařské rodiny!

Je čas pomýšlet na sestup. Surová skutečnost: nikdo neví, kudy dolů. Všichni jsou na tomto vrcholu poprvé.

Kalor se ujímá úlohy spasitele - konec konců je nejzkušenější: "Klid,

boys, to se vyřeší. Jistěte mě trochu, já to prověřím." A noří se do jakéhosi širokého komína, kterým je celý vrchol rozpulen.

Stěny komína jsou sice dostatečně drsné, ale bez sebemenších nerovností. Po několika metrech se komín rozšiřuje na nepohodlný rozměr, Kalor proto traversuje směrem k okrajovému masivu. Široký rozpor, překrok - a je v dalším komíně.

"Kalor, máš ještě deset!"

Je to jako v kanále. Komín je mírně skloněný, na zem není vidět. A nad sebou vidí Kalor už jen proužek modrého nebe, už je také dost hluboko. Doprava, doleva, konce nedohlédne. Stěny jsou porostlé lišejníky, vlhké, slizké. Značně ponurá atmosféra. A docela z dálky doléhá volání, dutě rezonující skalními útroby:

"Kalore, konec lana! Máme jít za tebou?"

Aspoň nebudu v té smrduté díře sám, napadne Kalora.

"Pojďte!" a čeká. Komín má klasickou šířku pro napjaté nohy, tedy vzpěrný komín. Dá se tu sedět třeba až do večera. To bude stejně už brzy. Snad se dostaneme dolů ještě za světla, oddává se Kalor ponurým úvahám. Jestli se budeme muset, Ó hrůzo!, vracet nahoru!

Z katakomb se blíží šoupání látky po skále a tiché kletby.

"Páni, kam jsi nás to zatáh?"

"Klid, mužové, trocha špeleologie nemůže škodit," nutí se k úsměvu Kalor. Ale moc do smíchu mu není - i když ten komín povede až na zem, bude to kus nepěkné práce, čili dřípárna, jak říkají adršpašští lezci.

Jištění nemá valný smysl, technické obtíže jsou minimální, cesta je jen poněkud namáhavá. Sestupují současně. Neznámá hloubka vzbuzuje tísnivé pocity.

"No né, s čím se tu ještě nesetkáme?" diví se Váša, když míjejí obrovský pařez, který se spadl s okrajového masivu.

"Raději pařez, než zetlelé mrtvoly našich předchůdců," míní Kalor, vyhýbaje se vklíněným větvím. Franta tento názor nesdílí - roztrhl si o pařez nohavici.

Ten hnusný komín nemá konce! Tváře soukající se trojice zatrpklly. Žádný by momentálně nemohl stát modelem k soše optimismu. Hrom doškopku, jestli pak to nemají kuželkáři lepší, odkoulejí si svoje a jdou do osvěžovny! Všechno to stojí za bačkoru! A Winkel je největší syčák sedmi okresů!

Pachtění trvá už snad hodinu. Pořád mírně šikmo ve směru, který snad vede ke světlu a k pevné zemi. Ti tři už nemluví, jen odevzdaně smýkají svá těla dolů. Konečně! Konečně se objevuje pruh denního světla! A už je vidět i na dno komína - hned je to veselejší. Ha, pevná zem! Komín se trochu zužuje, poslední metry je tedy možno sjíždět a pampadá, už je tu písčité dno! Ještě se protáhnout několik metrů ven a pak už jen přivřít oči před denním světlem. Zdá se teď tak ostré! Pohled na hodinky - přes hodinu trval sestup, téměř dvojnásob tolik, co výstup. Ale co, hlavně, že byl zničen Winkel!

Chlapci rychle balí a pak ještě rychleji upalují k tábořišti na Kleine Liebe. Ve spěchu se oplachují, převlékají a za pár minut už cupkají po silnici do nedaleké dědiny Ostrau /osvěžovna v dohledu!/. Franta s Vášou se už těší na místní bublinkovatou limonádu a mimoděk zrychlují krok. Jen Kalor se ještě otáčí po Schrammsteinech, které má po levé ruce jako na pohlednici. Poslední paprsky zapadajícího slunce tvoří na stěnách bizardní stíny. Celá ta kamenná hráz vyhlíží plastičtěji než za jasného dne; a vlevo samostatně stojící Falkenstein se zdá v postupujícím soumraku ještě mohutnější a nepřístupnější.

Kalor se dává do klušu, kamarádi mu trochu utekli. Nepřemožitelnou silou jsou přitahováni k osvěžovně. Nu, dnes si mohou té bublinkaté vody dopřát celou basu - uvažuje Kalor - Winkel byl zničen a máme za sebou fajnovej den!

V.Širl

Kalorovi se však někdy stane, že se mu nechce vyprávět. Avšak já se naštěstí také sem tam dostanu do lezeckých oblastí, a pak se někdy přichomejtnu právě k bohatýrské události, takže ji mohu popsat sám /pokud by Ti osoby, zde vystupující, připomínaly někoho konkrétního, nic si z toho nedělej - i mně se to zdálo!/.
 .

H R A .

V horolezecké literatuře je již zpracováno téměř vše. Od techniky a taktiky oblékání až po užívání pomůcek, jejichž pravý účel bývá znám jen hrstce extrémistů s abnormální fantazií. Snad nebude na škodu stvořit pojednání, vy-mykající se seriálům "Jak nahoru snadno a rychle" a zabývat se faktorem, řekl bych téměř abstraktním, bez něhož nelze uskutečnit sebemenší technickou finesu. Mám tím na mysli člověka, přesněji řečeno horolezce, jenž se za účelem činnosti jemu vlastní spojuje s příbuzným individuem, vytvářejíc tak více či méně obávané seskupení, které v klasické literatuře bylo nazýváno lanové družstvo. Vztahy v těchto dvojicích jsou závislé na čase dvojím způsobem. Jednak určuje služební stáří jednotlivce, jednak délku svazku.

Časově nejmladším stupněm je vztah instruktor - nováček. Tento pár je nejlépe rozeznat při extrémním počasí. Za letního vedra je to druholezec, který jen s obtížemi v sobě dusí obrovské nadšení, zatímco prvolezec se pohybuje mátožnými pphyby, o nichž se budoucí postrach skal bláhově domnívá, že jsou praktickou ukázkou pravidla tří pevných bodů. Má-li nováček během výstupu potíže, lze u instruktora pozorovat radostný záblesk v očích, jenž se v případě napnutí lana změni v pocit uspokojení a naději na strávení zbytku dne v kapalném prostředí vně i uvnitř. Dlužno však podotknout, že jde o přechodný stav, vyprovokovaný slunečním žářem, neboť hlava dělelezoucího instruktora nutně vyznačuje značné absence vlasové pokrývky. V případě počasí deštivého se úlohy vymění, neboť instruktor zpravidla dobře odhadne povětrnostní situaci a pokud nečeká zlepšení před večerem, nešetří optimistickými řečmi, které zelenáči dodávají další chuť do skalního trápení. Vývoj situace je obdobný i u začínající lezkyně. Pouze mluva bývá kultivovanější, u starých mládenců lze pak někdy pozorovat náhle vzniklou nezodpovědnost ke svým četným neduhům.

Po uplynutí tohoto prvního období má adept dvě možnosti. Buď si najde něco jiného, kde se dá snadněji vyniknout a upoutat pozornost, nebo je vzat v od-díle na milost. Potom je jeho osud svěřen lezcům, kteří sice nemají cvičitelský průkaz, ale současně nemají nalétáno 100 jarních metrů. Postavení nováčka v tomto období lze přirovnat ke klientovi, jemuž vůdce ukazuje to nejkrásnější, což je někdy totéž co nejtěžší. Adept je nadšen a svůj vděk dává najevo obzvláště rychlým šplháním bez přírazu. Ke svému druhovi cítí jakousi směs posvátné úcty a přátelství, což si však netroufne říci nahlas. Ochotně vládí všechen materiál v bláhovém domnění, že prvolezec musí být mnohem unavenější. Každé jeho slovo bere jako hostii a pečlivě je ukládá v paměti.

Tento vztah končí dnem, kdy najde svého vůdce zavěšeného někde ve stropě, kam se neodvážá ani pohlédnout. Je postaven před problém s p o l u l e z e c, jsa si vědom, že nalákat někoho na túru znamená ji vyvést. Nezdá se mu vhodné,

vyzvat někoho staršího, slovo tedy padne na vrstevníka. Výsledkem je cesta, jejíž obtížnost se v řeči akterů mění podle velikosti vyvalených očí. Tato okolnost je ostatními členy oddílu shovívavě tolerována, neboť jí naprosto zastíňuje skutečnost grození rovnocenné dvojice, jejíž další vývoj bude určen jí samotnou. Vznikne-li dvojice smíšená, potom mírou jejího zdárného růstu je protaženost chobotů ostatních zájemců o lehou děvku.

Teď teprve začíná doba zrání obou partnerů, tj. začíná se uplatňovat druhé hledisko času. Po prvním neopakovatelném výstupu následují další, při čemž křivka obtížnosti strmě stoupá. Vrcholí na začátku léta. Naše dvojice odjíždí do Tater, které podle jejich představ sestávají z převislých zdí a příslušných skob. Tu po druhé do jejich vývoje zasahuje instruktor, tentokrát v roli neúprosného vedoucího tábora, nemajícího ani zbla pochopení pro úvod direktivnímu Malého Kežmarského nebo alespoň Hokejkou. Tvrdá realita ssuťovo-travnato-skalních svahů vyvede naše lezce z míry. Jsou povzneseni nad tyto procházky do té doby, než se jim podaří v té šotolině zabloudit. Rázem je nenáviděnému instruktorovi připsána úloha poloboha, neboť ON dovede najít cestu dolů, často i správnou.

Jestliže byl zájezd aspoň trochu úspěšný, oplýval několikerým zvratem počasí a nálad, vrátí se z hor dva silní muži, dívající se s jistým druhem soucitu na cvičné skály. Však běda! Najednou z nich mají strach, hlavně z těch vysněných skob. Sami poznali ošidnost vlastní práce se železem, a kruhy, které přetrvaly věky, se jim zdají málo důvěryhodné. Naši přátelé se chtě-nechtě začnou spoléhat spíše na sebe než na techniku. Strach začíná ustupovat pocitu vlastní jistoty. Dosáhnou hranice svých možností. Krajně těžké cesty lezou s přehledem a pro radost. Cítí se králové hor.

A najednou, jako blesk z čistého nebe - smůla. Některá z nevvzpytatelných náhod je srazí z rozjásaných výšin. Neúspěch. Jeden, druhý, kolik jich vlastně člověk unese? Má to vůbec cenu? P r o č ? ? ?

Přijde podzim a na Pálevě neodolají kráse bílých stěn. Podlehnu jejich vábení a na vrcholu si řeknou: vždyť je to jen taková hra .

Z nováčků se stali horolezci.

ČÚV ČSTV vydal dne 25.10.1974 na základě bodu 20. - Povolení horolezecké činnosti v chráněných územích ČSR, vydaného Ministerstvem kultury ČSR dne 25.9.74

tyto

ZÁSADY PRO PROVOZOVÁNÍ HOROLEZECTVÍ NA PÍSKOVČÍCH ČESKÉ KŘÍDOVÉ TABULE .

1. Provozovat horolezectví na pískovcích české křídové tabule je povoleno jen organizovaným horolezcům, kteří jsou povinni:
  - a/ na požádání předložit oprávněným kontrolním orgánům platný průkaz ČSTV s razítkem horolezeckého oddílu. V rámci výcviku mohou provozovat horolezectví i neorganizovaní, jestliže jsou při tom pod vedením organizovaného cvičitele horolezectví;
  - b/ používat pokud možno turistických cest; jestliže přístupové cesty ke skalám a sestupové cesty nejsou vyznačeny, je nutno volit je tak, aby nedocházelo k trvalému poškození povrchu půdy a její následné erozi;
  - c/ chovat se tiše a zejména při výstupech nerušit hnízdění ptactva;
  - d/ v oblastech, kde není zakázáno táboření a bivakování, se chovat tak, aby přírodní prostředí nebylo narušováno. Při opuštění tábořiště nebo bivaku musí být trvale zahlazeny veškeré stopy pobytu.

2. Při výstupu a sestupu postupovat tak, aby poškození povrchu skály bylo omezeno na nejmenší možnou míru. Zejména je nutno dodržovat tato ustanovení:
  - a/ je zakázáno lezení na mokřím pískovci, např. po jarním tání, za deště a v nejbližších hodinách příp. dnech po něm, ve všech oblastech. Zakaz platí i pro lezení ve spárách a komínech. Lezení na mokřím pískovci se výjimečně připouští jen v oblastech Suché skály, Panteon, Horní skály a Milštejn.
  - b/ vzhledem k malé pevnosti a lámavosti platí zvlášť přísný zákaz lezení na vlhkém pískovci ve všech oblastech ležících jižně od silnice spojující Litoměřice-Českou Lípou, Stráž pod Ralskem-Český Dub-Turnov-Jičín, dále pro oblasti Jetřichovických, Betlémských a Klokočských skal;
  - c/ lezení je možno zahájit, až pískovec na zvolené cestě proschne do dostatečné hloubky, takže jeho pevnost a odolnost proti otěru již není snižována vlhkostí;
  - d/ je zakázáno lezení v zimních podmínkách ve všech oblastech;
  - e/ je zakázáno lezení v nevhodné obuvi, která poškozují pískovec /pohorky, obuv s tvrdou podrážkou/, používání maček apod.
  - f/ je zakázáno slaňování jinudy než přímo dolů od slaňovacího kruhu nebo stromu. Pokud se slaňuje přes skalní útvar, musí být lano zavěšeno po-

g/ slaňovací kruhy musí být umístěvány, příp. doplněny ochrannými hrazdičkami tak, aby se lano při slaňování dotýkalo skály jen v nezbytné míře, ale zároveň aby přístup ke slaňovacímu kruhu nebyl obtížnější než nejjednodušší výstupová cesta;

h/ stromy, keře je možno používat ke slaňování jen vyjíměčně;

i/ šetrnost je nutná i při používání hodin, hrotů a jiných skalních útvarů, stromů a keřů k zajišťování. S jistící smyčkou je nutno zacházet tak, aby při jejím kladení nebo odstraňování nebyly skála, strom nebo keř poškozovány;

j/ veškeré kruhy a zajišťovací prostředky a držáky vrcholových knih jsou zasazovány trvale a smějí být odstraněny nebo přemístěvány jen tehdy, ohrožují-li bezpečnost lezení, ruší-li se cesta nebo vyžadují-li to zájmy ochrany přírody.

3. Při horolezecké činnosti je nutno zároveň dodržovat ostatní předpisy, týkající se jednotlivých chráněných oblastí nebo útvarů.
4. Dozor a kontrolu dodržování těchto Zásad jsou oprávněny provádět orgány VB, orgány státní ochrany přírody, orgány lesnické a členové zmocnění horolezeckým svazem ČÚV ČSTV.
5. Tyto zásady se vztahují i na pískovcové lezecké terény mimo chráněná území.

M L É K O _ A _ S P O R T

(Žerte zdravě)

Mléko svým složením a schopností zvyšovat odolnost organismu se výtečně hodí zvláště pro sportovce. Z tohoto důvodu dávají špičkoví sportovci při tréninku a závodech přednost mléku a mléčným výrobkům před ostatními druhy bílkovin. Mark Spitz, sedminásobný olympijský vítěz Mnichovské olympiády 1972 se netají, že denně konzumuje velké množství kyselého mléka, jogurtu a tvarohu. Toni Seiler, kdýž kdysi stál na vrcholu své výkonnosti, doporučoval ovesné vločky s mlékem jako palivo pro své rekordní motory.

Při zkouškách schopností různých druhů bílkovin budovat hemoglobin /červené krevní barvivo/ a krevní bílkovinu se zjistilo, že mléčný kasein předčí jiné druhy bílkovin /maso, ryby nebo vejce/. Mléčné bílkoviny jsou v koncentrované formě obsaženy v tvarohu, sušeném mléce a různých druzích sýrů. Kromě bílkoviny obsahují vejce, mléko a některé mléčné produkty nejvyšší biologické hodnoty. Následuje maso, ryby, jejichž bílkoviny nejsou tak hodnotné a mnohostraně užitečné jako bílkoviny mléčné.

Všestranné působení mléčných bílkovin lze zvýšit mixáží s ovocem, nejlépe jablky a vytvořit např. jablečně-mléčné-tvarohový krém. Jablečný pektin po dobré přípravě jablek vytvoří s mléčnými částmi komplex krémové povahy. K tomu je třeba cukru, který napomáhá želatinování a podporuje tvorbu pektinu při přípravě horké směsi jablek s cukrem. Pro docílení příznivých efektů se spolu s cukrem a kořením /skořice, hřebíček, slupky citronu nebo pomeranče/ vytvoří hustá jablečná kaše, nechá se vystydnout a smísí se se studeným mlékem, tvarohem a trochou sladké smetany. Podobně je možno tvořit spoustu kombinací různých chutí vysoké chuťové a výživné hodnoty.

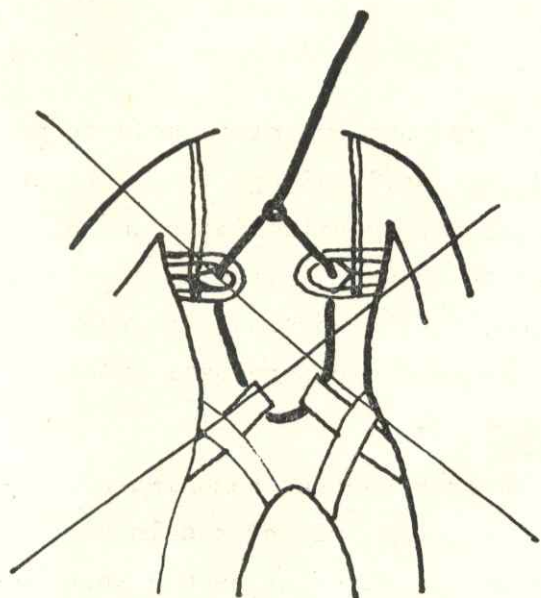
Jablečný coctail: 20 dkg jablek připravených podle výše uvedeného návodu se smísí s 10 dkg mléka a 5 dkg měkkého tvarohu, případně rozmixuje a podává /sežere/ studené.

Jablečně-tvarohový krém: podle předchozího připravených 15 dkg jablečné kaše se smísí s 5 dkg měkkého tvarohu a 50 ccm nesvařeného pasterizovaného mléka, aniž je nutno použít mixer. Chceme-li si jemný krém ještě ochutit, položíme nahoru půlku broskve nebo jiného pikantního ovoce a případně šlehačku.

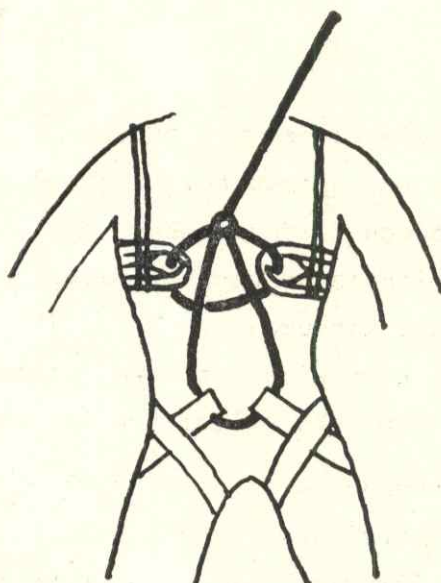
Dobrou chuť přeje prof. Dr. W. Halden
ve 3. čísle Österr. Touristenzeitung 1974

Přeložil Sylva

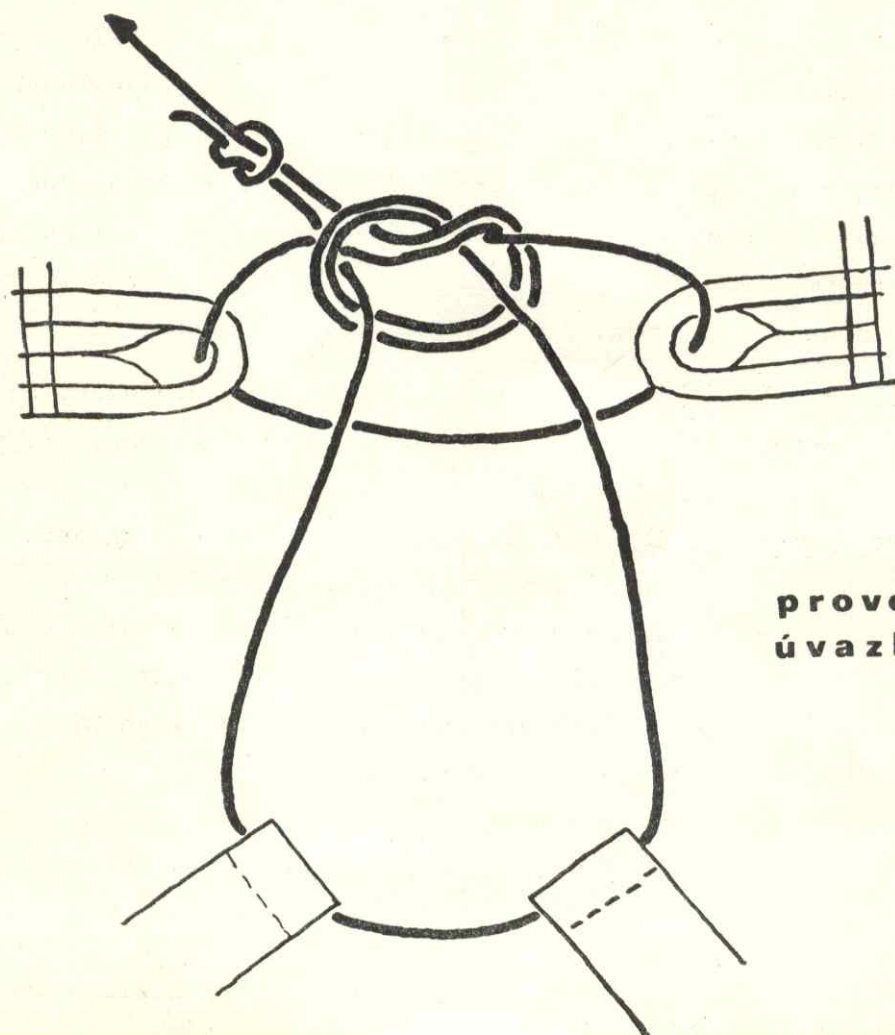

nesprávně

správně

**provedení
úvazku**

N A V A Z O V Á N Í .

=====

Stále častěji se setkáváme na našich skalách s novými způsoby navazování pomocí různých sedacích úvazků, ať už profesionálně či amatérsky vyrobenými. Tento, nesporně moderní způsob navazování, nemusí být bezpečný, není-li použit správným způsobem. Zvláště nebezpečné je navazování jen pomocí sedacího úvazku, což není jen názor můj. Došli k němu lidé nad jiné povolání, o jejichž zkušenostech na poli jištění a horolezeckého materiálu není pochyb.

Následující stať je volný překlad článku Anseilmethoden /Způsoby navazování/ od Pita Schuberta z prvního letošního čísla Alpinismu. Komu snad toto jméno nic neříká, tomu pana Schuberta trochu představím.

Je členem Materiálové komise UIAA a předsedou Bezpečnostní komise DAV /Sicherheitskreis im DAV/. Že se nejedná o žádného horolezce teoretika, dokazuje jeho loňský prvovýstup Napřímeným jižním zářezem na Torre Venezia, klasifikace VI-/A2,A3 /popis Alpinismus 2/75/.

Na způsob navazování jsou kladeny následující požadavky:

1. Zatížení těla pádovou silou nesmí překročit pro tělo snesitelnou hranici.
2. Ať dojde k pádu lezce v jakékoliv pozici /travers, kyvadlový pád/ a ať je lezec zachycen v jakékoliv poloze /pád střemhlav/, vždy se musí lezec dostat bez vlastního přispění do svislé polohy s hlavou vzhůru, při čemž se přihlíží i k váze batohu. Úvaz musí být výše než těžiště těla, které se nachází zhruba ve výši horního okraje pánve.
3. Způsob navázání musí umožnit delší vis v požadované poloze bez nebezpečí poškození krevního oběhu a to i tehdy, je-li lezec po pádu neschopen činnosti.
4. Navazování a odvazování musí být rychlé a jednoduché.
5. Úvaz nesmí vadit při chůzi a lezení.
6. Úvazek musí být lehký a málo objemný.

Existují v podstatě tři způsoby navazování, z nichž každý má své výhody i nevýhody, žádný však nevhovuje plně výše uvedeným požadavkům.

Navazování na prsou.

Výhodou tohoto způsobu je, že lezec po pádu zůstane vždy viset ve vzpřímené stabilní poloze. Náraz pádové síly zachytí poměrně pružný hrudník. Poněvadž těžiště těla je pod úrovní úvazku, je páteř namáhána setrvačnými silami výhradně na tah.

Nevýhodou je, že již po krátkodobém visu /několik minut/ dochází k ochrnutí

paží a asi po půl hodině k trvalým změnám krevního oběhu. Asi po dvou hodinách visu nastává smrt, a to i v tom případě, že je lezec vyproštěn ještě živý.

Další nevýhodou je, že lezec může z úvazku vyklouznout, zvedne-li současně obě ruce.

Navazování do pasu.

Má tu výhodu, že při technických cestách se prvolezec dostane přitahem vysoko ke skobě.

Při pádu však zachycuje náraz ničím nechráněné břicho, takže může dojít k vážným vnitřním poraněním.

Dále je nebezpečí, že lezec zůstane viset hlavou dolů nebo prohnutý /hlavou i nohama dolů/. Nepříznivou roli zde hraje váha batohu.

Navazování v bocích pomocí sedacího úvazku.

Výhoda tohoto způsobu je obdobná jako u navazování do pasu.

Hlavní nevýhodou, kromě nebezpečí, že lezec zůstane viset hlavou dolů, je nebezpečí poranění páteře. Těžiště těla je v tomto případě nad úrovní úvazku, takže setrvačné síly páteř stlačují, což je nevýhodné. Není dosud přesně známo, jak velké zatížení tlakem páteř snese, předpokládá se, že asi 400 kp. Parašutista je v okamžiku otevření padáku vystaven přibližně takto vysokému zatížení. Je však známo, že při odjištění pádu může vzniknout pádová síla značně vyšší - až 1200 kp.

Jediným zatím skutečně bezpečným způsobem navázání je

kombinace prsního úvazku a popruhové sedačky.

Zatížení pádovou silou se rozdělí přibližně stejnoměrně na prsa a boky, takže páteř je namáhána přijatelnými silami. Při visu není hrudník tolik stahován a nedochází k ochromení paží a poruchám krevního oběhu. Ideální by bylo, kdyby veškerou pádovou sílu zachytil prsní úvazek a při visu nesla váhu lezce sedačka. Zde mají horolezečtí novátoři a vynálezci pole působnosti volné.

P O Z O R ! ! !

Velmi důležité ovšem je, jak se navázání provede !

Při nesprávném navázání /viz obrázek/ se ztrácí výhoda, kterou přináší navázání na prsa. Náraz pádové síly zachycuje sedačka a páteř je stlačována.

Správné navázání je dvoubodové /viz obrázek/, kdy je jak prsní úvazek, tak sedačka navázána samostatně. Jak se to provede, ukazuje detailní obrázek: lano se naváže na prsní úvaz buď dračí smyčkou nebo - lépe - uzlem na ploché

smyčky /viz obrázek/. Uzel se zcela neutáhne. Konec lana se protáhne poutky sedacího úvazku, provlékne prsním uzlem a uváže k lanu.

-CHC-

+++++

Cvičitel'ský sbor horolezeckého oddílu Lokomotiva Brno vyhodnotil na své schůzi dne 29.5.1975 nejlepší horolezecké výkony za skončené zimní období 1975 /leden - březen/:

Kazalnica Mengusova - Velký zářez - Klas. V+, A3 17.-20.3.1975

Talla-Bednařík /-Holec-Romanovský - Ostrava/

1. československý průstup
2. průstup celkově

Malý Kežmarský štít - Kútmi na Bocekovu vežu - klas. V+, A1 8.-9.3.1975

Talla-Tallová-Bednařík

2. zimní průstup

Ušatá voža - Kuchařova cesta, klas. VI 12.3.1975

Talla /- Kozel/

Javorový štít - Stanislavského cesta /5hod./ - klas. V 22.-23.2.1975

Bednařík-Ševčík P.-Martinčík

Přechod hřebene pohoří Rila -Pirin 26.12.1974 -

10.1.1975

Talla, Tallová, Bednařík, Skřička,
Ševčík P., Plšek /Lokomotiva/

Koubek, Beneš, Štampera /VHS/

Tělovýchovná jednota vysokohorské sporty Brno, Tkalcovská 2 asi nevyšlela nic /kromě dvou výše uvedených akcí/ a nebo je toho tolik, že by se HOTEJL zahrtil ???

Redakce

Příteli, už se nikdy nepřitulím.

/a několik slov k tomu/

Když jsem četl ten článek poprvé /ve Výroční zprávě HO Lokomotiva 1974/ byl jsem dojat. Skoro k slzám. Nikdy jsem netušil, kolik citu a něhy dovede ze sebe vymačkat tak tvrdý horolezec . . . když ovšem chce.

Když jsem jej četl podruhé /v HOTEJLu/ byl můj dojem opět silný, avšak jiný. Nemohu mlčet k tomu, co se děje.

Příteli /však ten, koho mám na mysli, se dovtipí/, zarazilo mne, že jsem u tebe objevil takový nedostatek původnosti a takové množství exhibicionismu, které tě nutí dvakrát zveřejňovat tentýž příspěvek. Námitka, že vysoké estetické požitky je nutné dát k dispozici co největšímu počtu čtenářů, je v tomto případě jalová. Opravdu hodnotné dílo se šíří samo, ústním podáním či opisováním, není mu zapotřebí tak podbízivého servírování! Mrzí mne, že jsi vše, co mezi námi bylo a je, tak cynicky nabídl davu; daleko bolestněji však pociťuji skutečnost, že ti dochází dech.

U vás, zbývajících členů redakčního kroužku HOTEJLa mne zarazila lhostejnost, s jakou jste toto exhibicionistické řádění strpěli. Dovolím si trochu upravit varování Kuřáka-logika z minulého čísla - bacha na etiku - přátelé!

Poněvadž nechci, aby byly o mně šířeny nepravdivé či zkreslené informace /jako např. že se jmenuji Ladislav - viz HOTEJL 1/75/, prohlašuji následující: dne 30. 4. 1975 jsem se stal otcem syna Petra. Taková jsou fakta a vše ostatní, co o této události napíše kdokoliv jiný, budou pomluvy motivované nejnižšími pohnutkami, od uražené ješitnosti grafomana po závist otce dvou dcer.

S úctou Krejčí Vladimír /CHC/

P.S.: Snad mé jméno není tak složité na zapamatování.

Z E S V Ě T A .

- - - - -

"Nechci o něm slyšet,
 nechci nikdy vidět islandskéj
 kraj,
 mý šedivý vlasy mi za pravdu
 daj"

Jsou lidé, kteří si asi nikdy nedají pokoj. Ničemu nevěří co nezkusili a nelitují peněz ani dovolené, aby to poznali. A dělají dobře. Jinak by totiž neměli šediny a radost z dobrodružství a nechali se odradit třeba i písničkou. Nebyla by to škoda?

Boeing 737 společnosti British Airways už přistává na letišti v Keflavíku a my za cestu z Glasgow sotva stihli obloženou mísu a názorný výklad letušky v červeném kostýmku o navlékání záchranné plovoucí vesty.

Jak to má dnešní příslušník konzumní společnosti jednoduché! To norský Viking Ingolfur Arnarsson musel být jiný chlap, když roku 874 jako první oficiálně uznávaný islandský praotec přeplul v chatrné dřevěné bárce 800 km studeného Atlantiku a vystoupil na islandském pobřeží v místech, kde leží dnešní Reykjavík.

Ale nedejme se mýlit! Existuje jistý společensko-cestovatelský zákon. Doba trvání cesty /formality + vlastní cesta/ je konstantní. Znalci potvrdí platnost a nám zbývá konstatovat, že časově vzato jsme na tom tedy byli rádo-
 vě stejně jako zmíněný Arnarsson v 9. století.

Islandský praotec nezvolil špatně, ale ani dobře. Jeho nový domov byl proti Norsku žalostně chudý, ale v jistém smyslu i bohatý. Šedý a fádni, ale také krásný. Chladný a vřelý současně. Takový je i dnes a takoví jsou i jeho obyvatelé. Dovedou přes tebe zamyšleně a nepřítomně hledět do dálky chladnýma modrýma očima, ale dovedou ti také po bližším seznámení bez náhrady /a také bez patřičných dokladů/ půjčit na tři týdny auto. A tak jsme jeli.

Barevné severské domečky stotisícového Reykjavíku necháváme za zády a pojedeme navštívit zbývajících 100.000 islandských venkovanů a především jejich ostrov, plný zvláštností a protikladů.

Kola sviští po moderní asfaltové silnici a cesta jižním pobřežím k ledovci Vatnajökull rychle ubíhá. Ale jen chvílku. Kousek za městem už je jen štěrka, prach a "roleta". Chápeme. Na rozlohu jen o čtvrtinu menší než je na-

še republika je Islandčanů trochu málo. Jedeme dlouho a konečně venkovské stavení. Říkají mu tady na Islandu dvorec. Bílý domeček jako z cukru a jasně červená plechová střecha. Vedle hospodářské stavení, které vypadá stejně. Bez traktoru, nákladáku, terénního jeepu a osobního automobilu by dnešní dvorec snad nemohl existovat. Farmář se přece musí uživit a také udržet spojení s okolním světem. Hlavně v noci, která trvá víc než dva měsíce. Stejně na jaře končí řada těchto izolovaně žijících obyvatel v psychiatrické léčebně v Reykjavíku. Láska, literatura a lihoviny jsou jejich jedinou útěchou v dlouhé severské noci, ale ani to zřejmě nestačí.

Snad spíše tady na jihu, dělá Island čest svému jménu. Bílé ledovce září do stakilometrových dálek a vyplazují své dlouhé jazyky až téměř k mořské hladině. Získat informace o výstupu na horské vrcholy je skoro nemožné. Na Islandu není žádný horolezecký klub ani žádná podobná organizace, která by dovedla sdělit potřebné informace. Ještě štěstí, že prodávají docela slušné mapy jednotlivých oblastí v měřítku 1:25 000. Cesta na Hvannadalshnúkúr /2118 m n.m./, nejvyšší islandský vrchol, není za pěkného počasí technicky náročná. Převýšení je ovšem alpských rozměrů, vezmeme-li v úvahu, že dvorec Sandfjell, odkud nastupujeme, se krčí pod pobřežní skálou Atlantiku. Než ovšem dosáhneme ledovce, je nejpohodlnější a také nejbezpečnější stoupat vzhůru korytem potoka /v našich dimenzích říčky/, který staví do cesty řadu zlomů a vodopádů. Všechno uhýbá pod nohama a nějakým skalním lezením se to nedá nazvat. Nanejvýš plazení. Zato nahoře na ledovcovém plató asi po pěti hodinách výstupu stojíme na okraji největšího evropského ledovce Vatnajökull, jehož plocha 8600 km² je dvakrát větší, než všechny alpské ledovce dohromady. Z nekonečné bílé masy vystupují osamělá skalní žebra a tmavé vrcholky - nunataky, které jakoby se prořízly ledem nahoru, ke slunci. Vrchol Hvannadalshnúkúru, asi 250 m vysoko nad ledovcovým plató, je však zaledněný ze všech stran. Vybrali jsme si jižní stěnu o sklonu 55-60°. Na ledovci leží zmrzlý firn, což výstup urychluje, takže za další 4 hodiny, asi o půlnoci, stojíme na nejvyšším vrcholu Islandu. Je -10°C i když slunce je jen kousíček pod obzorem. Tady na severu se na čas nehledí. V pět hodin ráno, když už slunce stojí vysoko na obloze, zalézáme za typického křiku stovek mořských ptáků na krásné louce do spacích pytlů k nutným dvěma, třem hodinám spánku, které v kombinaci s třítýdenním požíváním sušených ryb a čaje způsobí hravě úbytek 7 kg i u postav nepřiliš oblých tvarů.

Výstupů podobného charakteru se nám pro naprostou přízeň počasí podařilo udělat několik. Jen Katlu, známou podledovou sopku, která měla vybuchnout podle předpovědí odborníků někdy v době našeho pobytu na Islandu, jsme takticky ponechali jiným zájemcům. Sopečný popel a prach při jejím posledním výbuchu byl totiž zaznamenán až v severní Africe - v Maroku. Hekla /1 492 m/

je svým tvarem a třemi velkými krátery klasickou vrstevnatou sopkou. Sopečný popel a láva stačily pokrýt ledovec i všechno kolem, takže opravdu měsíční krajinu si zvolili američtí kosmonauté jako místo k trainingovému pobytu před prvním přistáním Apolla na Měsíci. Ze všech kráterů stoupá vodní pára a sírné plyny. Kameny kolem jsou asi 50° teplé. Člověk si není jistý, jestli od posledního výbuchu nebo jestli se už chystá další.

Daleko příjemnější myšlenky skýtá bilance posopečných jevů. Četné horké prameny ve formě modrých potoků s tůňkami uprostřed louky, kde si vyberete teplotu podle chuti, nebo kryté přírodní koupaliště někde v jeskyni pod čedičovými skalami severního Islandu.

Gejíry, sírné prameny, lávové pouště, obrovské hřmící vodopády, hluboké káňny řek. Ten výčet přírodních zvláštností Islandu by mohl být nekonečný. Před odjezdem z domova nás prosil přítel geolog: vyfotografujte pro mě něco. Cokoliv. Všechno, na co se podíváte, je zajímavost a zvláštnost. Přesvědčili jsme se, že měl naprostou pravdu.

Islandský praotec nezvolil dobře ani špatně. My však pro svou dovolenou zvolili dobře a v náladě spíše melancholické máváme ze schůdků letadla naposled na rozloučenou tomuto jedinečnému, ságami opředenému ostrovu.

Havel

Čtenáři nám píší.

Redakčnímu kolektivu přišel milý dopis od známého příznivce a podporovatele chudých horolezců-pisálků Bače Zlámala. Na jedné straně listu jsme se dočetli zajímavé podrobnosti o spartovní a metodické činnosti TJ, jako např. že metodik Medek Karel byl navždy vyřazen z řad metodiků /něco podobného jako když bývali nezdární studenti vylučováni ze všech středních škol C. K. mocnářství/.

Na druhé straně pak náš příznivec požaduje některé změny v celkové podobě HOTEJLA. Jelikož ctíme jeho důstojnost a postavení a že jeho argumentace je natolik přesvědčivá, slibujeme následující:

- a/ Marie nebude v textu podtrhávat a když, tak nanejvýš proloženě
- b/ čtenář bude v tiráži informován, co fotografuje profík Myška /prý docela pěkné akty/. Pokud nám to dotyčný Myška nesdělí, tak si něco vymyslíme
- c/ aby nedocházelo k trapné záměně TJ VHS s Vodohospodářskými stavbami či Správou, bude trpělivě vypisován plný název TJ, i když zřejmě pisateli nevoní dálkami tolik jako zašmírovaná lokomotiva

V závěru svého dopisu nám klade pisatel otázku, proč neotiskujeme, kolik jsme j_e /rozuměj pisatele a ještě kohosi/ stáli prachů. Místopřísežně prohlašujeme, a to jednotlivě i společně, že jsme j_e /pisatele a ještě kohosi/ zatím prachy nestáli.

Nechť se však tím pisatel nenechá odradit, pokud snad o n či o n i /viz výše/ něco dát hodlá či hodlají.

Josef Borkovec

Vladimír Krejčí

Jiří Růžička

Vladimír Sitta

jako osoby jednotlivé
i kolektiv.

ZAJÍMAVOSTI - - - DROBNOSTI - - - AKTUALITY - - - ZAJÍMAVOSTI - - - DROBNOSTI
 = = = = =

+++++

Jeden z nejvyšších, dosud nezdolaných vrcholů, Sishparé /7619 m/ - v přehledu G. O. Dyhrenfurta figuruje na 49. místě - v SZ části Karakorum byl cílem polsko-německé expedice organizované polským KW a německým DAV. Čtrnáctičlennou skupinu vedl Janusz Kurczab. Vrcholu dosáhlo dne 21.7.1974 sedm členů výpravy: Němci Bleicher a Oberhofer a Poláci Cichy, Grochowski, Holnicki, Mlynarczyk a Poreba. Při pokusu další skupiny zahynul Němec Borchers.v lavině.

+++++

Dne 4.5.1974 dosáhly vrcholu Manaslu /8156 m/ tři účastnice japonské ženské expedice Naoko Nagateko /36/, Maseko Uchida /33/ a Mieko Mori /33/ spolu se šerpou Jambu. Ženská expedice se samozřejmě nezřekla pomoci mužů. K dispozici bylo: 15 nosičů, 2 kuchaři, 2 pomocníci a 2 poštovní běžci.

+++++

Dosud nedostoupený východní vrchol Annapúrny /8026 m/ byl cílem devítičlenné španělské expedice, kterou vedl José-Manuel Anglada. Tři členové výpravy: Anglada, Civis a Pons dosáhli 29.4.1974 vrcholu.

+++++

Vrcholu Pik Korženěvskaia /7105 m/ v Pamíru dosáhlo sedm horolezců z NDR.

+++++

Koncem července 1974 zdolali Japonci Susumu Inone a Shine Matsumi severní stěnu Grand Pilier d'Angle novou cestou. Výstup vede rovnoběžně s cestou Bonatti-Zapelli pod seraky Hruškv. 800 m stěny o sklonu 50° překonali lezci za 8,5 hodiny. Pro velké objektivní nebezpečí lezli v noci. Ve čtvrti hodiny ráno byli již na Peutereyském hřebeni.

+++++

Francouzská firma JOANNY S. A., vyrábějící stejnojmenná lana, dala na trh nový typ lana pro použití jako dvojité o průměru 9,5 mm /výraz doporučený materiálovou komisí ČSHS - SUPER-JOANNY/. Toto lano má pozoruhodné vlastnosti. Při zkouškách dle normy UIAA v Toulouse vydrželo 28 zkušebních pádů. Pro porovnání: dosavadní norma UIAA požaduje 2 zkušební pády, upravená norma, která ^{bude} platit od 1.1.1976, požaduje 3 pády. Nově vyvinuté lano čs. výroby stejného typu, které ještě není v prodeji, udrží 2 zkušební pády.

+++++

Není pravda, že populární Reinhold Messner je po Hermannu Buhlovi druhým Rakušanem, který vystoupil na dvě osmitisícovky, jak bylo uvedeno v č. 1/75 na straně 13. A to ze dvou důvodů:

1. Tím druhým Rakušanem je Kurt Diemberger ze Salzburgu, který dosáhl Broad Peaku v roce 1957 a Dhaulagiri v roce 1960.
2. Reinhold Messner není vůbec Rakušan. Pochází z Jižního Tyrolska, které sice bývalo součástí Rakousko-uherské říše, což každý ví od Karla Havlíčka Borovského, ovšem již 57 let patří k Itálii, což zřejmě autorovi příspěvku uniklo.

+++++

Naši kolegové z Teplicko-Adršpašských skal začali používat pro vsazování kruhů místo dosud užívaného olova nové hmoty s obchodním názvem "FEROFIX". Tato hmota se mísí s vodou, tuhne velice rychle a ve ztvrdlém stavu má vynikající vlastnosti /používá se např. ve slévárenství k opravám litinových odlitků/. Svou strukturou připomíná známé železité krajky na pískovcových věžích, proto je možno ji použít k opravám vylomených klíčových chytů a k celkové údržbě skal.

Jen pro zajímavost - při ceně asi 9 Kčs à 1 kg by takový Ferofixový Kapelník přišel přibližně na 432 000 000 Kčs.

Nezačneme chodit s kloboukem?

+++++

Mnichovský obchodní dům SPORT-SCHUSTER má na skladě kromě obvyklého velkého výběru horolezeckého náčiní i draky. Nikoliv snad sedmi či vícehlavé, nýbrž draky na létání, tak zvané deltaplány. Cena jednoho draka činí 1950 DM. Čtenáře by jistě zajímalo, na kolik přišel letací přístroj našeho kamaráda horolezce, mořeplavce a drakového letce /či letce na draka?/ Olána Karáska.

Alpinismus 6/75

+++++

Víte, co to je H Š Z ?

=====

Jestli ano, tak je to v pořádku.

Jestli ne, tak čtete dál.

Začátkem června letošního roku zahájila prvním během svoji činnost

HOROLEZECKÁ ŠKOLA PRO ZAČÁTEČNÍKY /HŠZ/ .

Účelem této školy je zaplnit značné mezery ve znalostech začínajících, ale také u méně pokročilých horolezců.

Do HŠZ se může přihlásit každý člen ČSTV starší 16 let.

HŠZ je zřízena v Teplicích nad Metují, okres Náchod, v autocampu osady Bučnice. Má ubytovnu, přednáškovou místnost a kuchyň. Ubytovna je vzdálena od železniční stanice Teplice-skály /trať 4n/ asi 300 m a od autobusové zastávky, která je na silnici Teplice-Adršpach, asi 400 m.

Komplex školy je výhodně položen - jsou odtud možnosti přístupu do Teplických a Adršpašských skal, Jiráskových a Šupích skal a nedalekého Ostaše.

Stravování je zajištěno a je společné pro všechny účastníky. Jídlo bude vydáváno 3x denně - snídaně, oběd a večeře.

Počítá se s tím, že program HŠZ začne ve středu večer, kdy je povinný příjezd všech frekventantů. Následující dny - čtvrtek až sobota - jsou věnovány částečně teorii a částečně praxi. Teoretické přednášky jsou zaměřeny na získání základních znalostí - praktická část bude probíhat v různých skalních oblastech.

Při nástupu je nutno předložit členský průkaz ČSTV se zaplacenými členskými příspěvky a platnou lékařskou prohlídkou; u mládeže i souhlas rodičů s účastí v HŠZ. Bezpodmínečně musí každý předložit díl složenky o zaplacení účastnického poplatku, který činí pro 1 frekventanta Kčs 295,- a je v něm zahrnuto ubytování, stravování, školení, org. poplatky, pojistné a poštovné.

Jízdné si musí každý uhradit sám. /V případě většího počtu účastníků z jednoho místa je možno použít slevy ČSTV./

1. běh školy začal v červnu 1975

2. běh školy začne v září 1975.

HŠZ bude pořádána každoročně a počet běhů se bude řídit počtem zájemců.

A nejdůležitější nakonec:

P ř í h l á š k y zasílejte /vyplněné dle vzoru/ na adresu:

Ján S L Á V I K

Střemenské podhradí 174

549 57 T E P L I C E _ n / Met. _

x x x x x x x x x x x x x x x x x

Vzor: Přihlašuji do HŠZ na 1. běh - 2. běh

1. Petr Čech, narozen.....bydliště.....

oddíl .....

2.

3.

x x x x x x x x x x x x x x x x x

+++++

Reinhold Messner a Peter Habeler prostoupili koncem srpna r. 1974 starou cestu v S stěně Eigeru za 10 hodin. Byl to Messnerův třetí výstup touto cestou. Dá se to tak odfláknout s elegancí?

Der Bergsteiger 1974

+++++

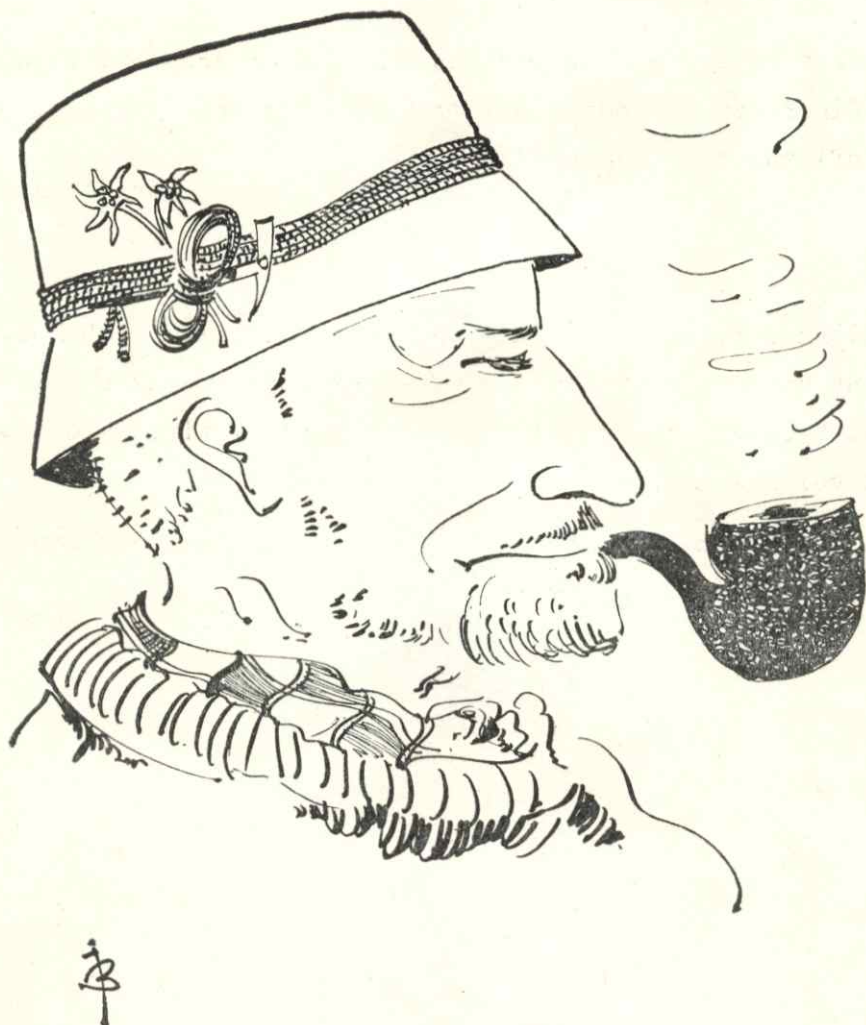
Těsně před uzávěrkou tohoto čísla nám na jedovatou otázku "OD KDY, PANE ŠÍRL" odpověděl tázaný stejným způsobem, že nejlepší horolezecký oddíl je OLYMPIA už od 9.7.1971. V závěru svého milého pozdravu se p, Šírl omlouvá. Skutečně netušil, že to všichni nevíme. Jsme rádi, že se ozval!

Současně jemu i ostatním sdělujeme, že Pravidla českého pravopysu nejen zakoupíme, ale budeme jich i používat.

Redakce

+ + + + +

ZDENKO MATYÁŠ STANÍČEK

(Starší, pro přesnost. Má totiž stejnojmenného syna, horolezce, kterého začali málo nápadití kamarádové oslovovat rovněž Maty).

Od pradávna je členem brněnské Lokomotivy a předmětem závidosti jiných oddílů. Horolezců je v Brně přes šest set, Matyáš však jen jeden. Fousy nosil již v dobách, kdy ještě zdaleka nebyly považovány za cechovní odznak horolezectví (zpočátku sice jen knír, který se však záhy vyvinul v důstojného bíbra). Je dokonce důvodné podezření, že právě on dal impuls k současnému masovému obrůstání horolezeckých tváří. Jako jeden z posledních — a od chvíle, kdy přestal aktivně působit dr. Franc - Parašoust už definitivně poslední, nosí starobylý horský klobouk, posledního to svědka zapadlé éry klasického horolezectví.

Ale bez legrace. Je málo starých pánů (Maty promiň!), kteří by se tak vytrvale a úspěšně věnovali výcviku nováčků, kteří by se stejně mladickým zápalem (či mladickou nerozvážností?) a nenarušitelnou pravidelností navštěvovali v každou roční dobu a za každého počasí skály, kteří by tak obětavě rok co rok zachraňovali starého Koblihu před definitivním upitím se k smrti. Má totiž daleko víc vitality než leckterý skalní akrobat o generaci (i více) mladší. I když už leze v obtížnostech letům přiměřených, má u nastupující generace, jejichž měřítkem jsou metry převisů a písmenka v klasifikaci, až zářející autoritu, kterou mu může závidět (a myslím, že i závidí) většina podstatně mladších metodiků.

Nikdy nebyl lezeckou hvězdou, spíše jen tak poblíkával na horolezeckém nebi. Ale jak to tak vypadá, bude blikat ještě pěkně dlouho.

Což mu ze srdce přejeme.

CHC.

Informační bulletin horolezeckých oddílů T J Lokomotiva Brno-Komárov a
Vysokohorské sporty Brno

Číslo připravili: Borkovec, Krejčí, Myška, Růžička, Sitta, Skopalová

Vyšlo: červen 1975

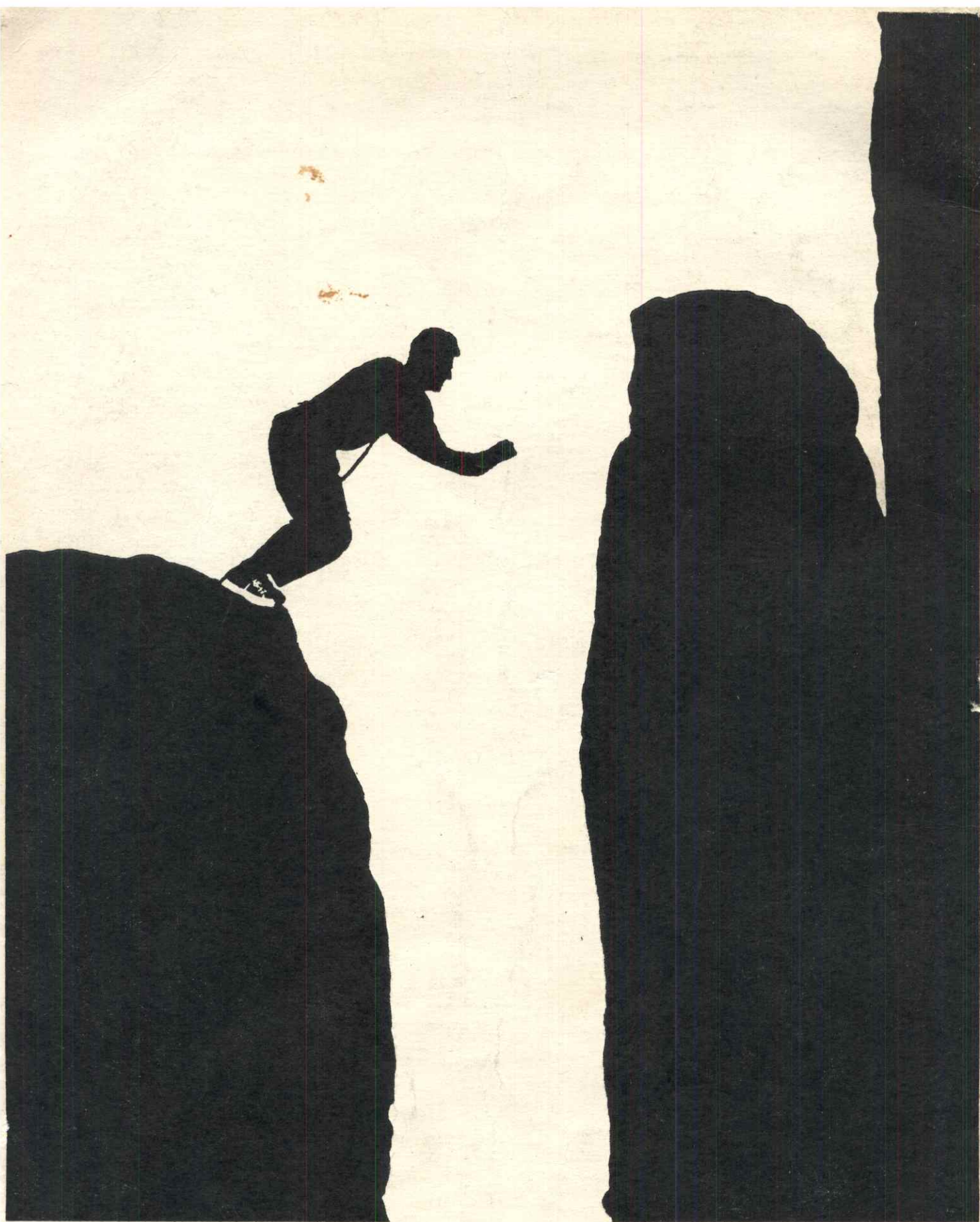
Příspěvky a korespondence na adresu: Ing Jiří Růžička, Leninova 82

BRNO
/61100/

O B S A H

Úvodník	Borkovec	str. 1
Sedmý stupeň	Messner, přek. Duba	str. 2
Setkání rivalů	Širl	str. 6
Hra	Růžička	str. 16
Zásady		str. 18
Mléko a sport	Talla	str. 20
Navazování	Krejčí	str. 21
Hodnocení výstupů	Skopalová	str. 23
Příteli .. a pár slov k tomu	Krejčí	str. 24
Ze světa - Island	Havel	str. 25
Čtenáři nám piší - odpověď na dopis	redakce	str. 28
Zajímavosti		str. 29
Portrét čísla		
Nové výstupy, mapy		

INFORMAČNÍ BULLETIN TJ VHS
A TJ LOKOMOTIVY BRNO

1. STRANA—PALAVA · MARTINKA
4. STRANA—PRACHOV · KRKAVČÍ SKÁLY